

Taja Metličar

Junija 2007 je moje življenje skoraj ugasnilo. Huda prometna nesreča in boj za preživetje. Koma, rehabilitacija, ponovno učenje besed, branja, prvih korakov, prepoznavanje bližnjih, čustev in življenjskih spoznanj. Bil je hud in neizprosni boj, kar mi brez pomoči zdravstvenega osebja, podpore staršev, brata, prijateljev ne bi nikoli uspelo. Vstopila sem v nov svet, svet ljudi, ki so jih prometne nesreče zaznamovale. Pridružila sem se mladim moderatorjem Zavoda varna pot. Odločila sem se za novo poglavje svojega življenja in spoštovanje vsakega posameznega dne. Vse dvome, strahove, omejitve, ki so mi jih izkazovali različni posamezniki, kako mi kaj ne bo uspelo, sem pustili ob strani. Dokazati sem želela sebi in drugim da zmorem, da želim in da bom.

Danes: hodim, uspešno sem diplomirala, se izobraževala tudi ob podpori strokovnjakov Zavoda RS za šolstvo, bila na izmenjavi na Finskem, Irskem, Portugalski, napisala sem knjigo, spoznala lastna čustva, talente, znanja, omejitve, ločila pomembne od manj pomembnih stvari.

In tisto najpomembnejše: spoznala sem Gregorja, z njim je prišla ljubezen in najin skupen sad – Bor, ki je danes napolnil eno leto in oba sta danes tu z menoj!

Imam srečo v življenju. In nekdo v meni, hoče doživeti še nekaj novega, ker še ni vsega spoznal. Rada vaju imam in rada imam tudi vas.

Moj boj je dobil pomen in smisel, hvala vam.